

Forfatter: Udrag fra Det høie Spil

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 37.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366887696/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

Harmfuld greb han Tærningerne og rullede dem hen over Steenbordet; men forfærder saae Holger tre Sexer ligge i Veiret, og sank til Jorden uden Bevidsthed.

Da han kom til sig selv igjen, befandt han sig i sin Hustrues og sine Børns Arme, paa sit kongelige Slot, og den tro Jochum stod bekymret ved Døren og begræd allerede sin Herre som død. Men saamart han slog Øinene op, var han sund og glad, og syntes slet ikke at erindre hvad der var skeet; dog spurgte han Mirza, hvor hun havde været henne saalænge med Børnene.

»Jeg veed, du har været i stor Angest for os – svarede hun – og min Ubesindighed kunde nær have kommet mig dyrt at staae og kostet os dit Liv. Jeg var aleene med Børnene gaaet ud i Skoven, for at finde den Hule, hvor jeg førstegang saae dig; men jeg forvildede mig saa forunderligt, at det var mig umuligt at finde ud igjen af Skoven. Endelig traf vi din tro Tjener Jochum, og strax efter dig, i den Forfæring, som du nu gudskelov er udrevet af.»

»Her er eders Lykkeskilling, Herre! – sagde Jochum – jeg fandt den i Græsset, da jeg vaagnede; thi I maa vide, jeg kom mod min Villie til at tage mig en god Laur, mens I talde med den fremmede Mand i Skoven. Han var borte, da vi kom til Eder, men havde nok snakket Jer i Søvn; og det saa dygtigt, at jeg troede I reent havde glemt at vaagne igjen. Nu er vi da gudskelov Alle lysvaagne, og Kone og Børn et I kommet sovende til, Herre!»

Holger rystede med Hovedet og syntes at være vaagnet af en slem Drøm; men som han aldeles ikke kunde erindre sig.

Han levede længe igjen et fornoieligt Liv, og Alt hvad han foretog sig, lykkedes ham. Førte han Krig, var Seieren altid hans. Det var ligesom Lykken søgte at forekomme ethvert af hans Ønsker, og Dagene svandt for ham som Øieblikke.

Engang var der stort Selskab ved hans Hof. Da han var træt af Dandsen og de andre Forlystelser, satte han sig handelsvis ned ved et Tavlebord, og tog nogle Tærninger i Haanden, for at lege dermed for sit mindste Barn; men da Tærningerne trillede hen over Bordet, førte der pludselig en Gysen igjennem ham, og et gruefigt Lys gik op for hans Sjæl: »fordømte Tærninger – raabte han – I har kostet mig min Salighed.» Som afsindig forlod han Selskabet og aabenbarede nu i Benrum sin bekymrede Hustrue den hele rædsomme Hemmelighed, som nu først saa pludselig var kommet tilbage i hans Erindring. »Jeg